

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Křížíkova 8, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2019, č. j. 49 A 10/2018 – 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 10. 2018, č. j. KRPS-321116-21/ČJ-2018-010022, rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Žalovaná shledala existenci nebezpečí, že by žalobce mohl zmařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť si opatřil padělaný cestovní doklad v úmyslu oklamat orgány České republiky, legalizovat zde svůj pobyt a usnadnit si zde výkon zaměstnání. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce vystupoval rovněž pod jménem V. N., státní příslušnost X, zadržený padělaný doklad byl na jméno V. V., státní příslušnost X.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 4. 12. 2018, č. j. 49 A 10/2018 – 38, jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud s ohledem na žalobní body přezkoumal, zda žalovaná správně vyhodnotila

nemožnost uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že uložení zvláštních opatření nepřicházelo s ohledem na konkrétní okolnosti případu v úvahu.

[3] Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 10. 2019, č. j. 3 Azs 201/2018 – 35, zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 49 A 10/2018 – 38, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku krajského soudu bylo pochybení spočívající v tom, že skutečná podoba zkráceného znění rozsudku zveřejněného na úřední desce krajského soudu neodpovídala písemnostem založeným ve spise a především byla v rozporu s písemným vyhotovením rozsudku, které bylo doručeno účastníkům. Zdejší soud proto zavázal krajský soud k tomu, aby ve věci znovu rozhodl, přičemž nové rozhodnutí měl vyhlásit již v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Poté měl písemné vyhotovení rozhodnutí řádně doručit účastníkům řízení.

[4] Krajský soud ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 49 A 10/2018 – 56, jímž žalobu výrokem I. zamítl. Uvedl přitom, že žalobu posoudil znovu a vzhledem k tomu, že účastníci neuplatnili žádné nové argumenty, dospěl k totožnému závěru jako v předchozím zrušeném rozhodnutí, tedy že žaloba není důvodná. Pro úplnost lze dodat, že výrokem II. rozsudku č. j. 49 A 10/2018 – 56, rozhodl krajský soud o tom, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, výrokem III. citovaného rozsudku pak přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce.

[5] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Uvádí, že v řízení o žalobě bylo v souladu se zákonem rozhodnuto bez nařízení jednání, ostatně tento postup stěžovatel sám akceptoval, neboť nereagoval na výzvu krajského soudu ze dne 7. 11. 2019 a nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. Přesto se však domnívá, že napadený rozsudek nebyl řádně vyhlášen, což představuje porušení čl. 96 odst. 2 Ústavy. Rozsudek nemohl být vyhlášen na jednání, neboť to se nekonalo, podle úřední desky krajského soudu pak nebyl zveřejněn ani na ní, a to dokonce ani ve zkráceném znění. Stěžovatel připomíná, že Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud v rozsudku č. j. 3 Azs 201/2018 – 35, k tomu, aby postupoval v intencích nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. K tomu podle stěžovatele nedošlo a krajský soud nerespektoval závazný pokyn kasačního soudu, neboť napadený rozsudek nebyl vyhlášen ústně (a pokud ano, nebyl o této skutečnosti stěžovatel vyrozuměn, což by představovalo rovněž vadu řízení), a nebyl vyhlášen ani zveřejněním na úřední desce soudu. Stěžovatel z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/18 na podporu svého názoru cituje a uvádí, že uvedenou vadu považuje za zjevnou nezákonnost. Okolnost, že napadený rozsudek nebyl zveřejněn ani ve zkráceném znění, podle něj zakládá pochybnosti o zákonnosti postupu krajského soudu obecně a svědčí o důvodnosti kasační stížnosti. Není přitom rozhodné, jestli se v daném případě jedná o vadu dosahující ústavněprávní intenzity. Stěžovatel ke kasační stížnosti připojil výtisk úřední desky krajského soudu ve formátu PDF (pořízený z aplikace infoDeska dostupné na <https://infodeska.justice.cz> – pozn. soudu), ze dne 11. 12. 2019, tedy ve čtrnáctidenní lhůtě určené pro zveřejňování vyvěšených rozsudků. Z tohoto výtisku podle stěžovatele vyplývá, že napadený rozsudek nebyl dne 27. 11. 2019 na úřední desce zveřejněn, oproti tomu jiný rozsudek krajského soudu vydaný téhož dne (č. j. 55 A 8/2019 – 111) zde uveřejněn byl.

[7] Žalovaná kasační stížnost blíže nekomentovala s tím, že se týká výhradně vyhlášení rozsudku krajského soudu.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[9] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, vážil dále Nejvyšší správní soud její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[10] Právě pochybení krajského soudu spočívající v tom, že se neřídil v předchozím rozsudku vysloveným závazným právním názorem zdejšího soudu, stěžovatel v kasační stížnosti výslovně namítá. Ve světle výše citovaného ustanovení s. ř. s. je tedy kasační stížnost přípustná.

[11] Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jádrem sporu je pouze to, zda krajský soud napravil svůj předchozí vadný postup, ve věci znovu rozhodl a toto nové rozhodnutí vyhlásil v souladu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/18, k čemuž ho zavázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 201/2018 – 35 (viz výše odstavec [3] tohoto rozsudku).

[14] Nejvyšší správní soud nejprve ze spisu krajského soudu ověřil, že krajský soud v dalším průběhu řízení vyzval účastníky přípisem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 49 A 10/2018 – 55, k tomu, aby ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy soudu sdělili, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Účastníci byli poučeni o tom, že pokud se v dané lhůtě nevyjádří, bude soud vycházet z toho, že s tímto postupem souhlasí. Uvedená výzva byla zástupci stěžovatele i žalované doručena dne 7. 11. 2019, účastníci řízení na ni ovšem nijak nereagovali.

[15] Krajský soud poté ve věci opětovně rozhodl rozsudkem, jehož originál je v soudním spise založen na č. l. 56. Na originále rozsudku je vyznačeno, že byl vyvěšen dne 27. 11. 2019 a sňat dne 11. 12. 2019. Účastníkům bylo písemné vyhotovení rozsudku doručeno dne 27. 11. 2019, respektive dne 28. 11. 2019 v případě žalované, jak dokládají doručenky rovněž založené ve spise. Na č. l. 59 spisu krajského soudu se dále nachází závěrečný pokyn samosoudce Mgr. Ing. Petra Šuránka ze dne 27. 11. 2019, podle něhož měla soudní kancelář po vyznačení skončení věci **zveřejnit rozsudek v celém rozsahu bez anonymizace**, a to **na pevné úřední desce** po dobu 14 dnů (dle požadavků nálezů Pl. ÚS 38/18), záznam o vyvěšení měla následně vyznačit v soudním spise, což se také stalo uvedením již zmíněné písemné informace na první straně originálu rozsudku, že tento byl vyvěšen dne 27. 11. 2019 a sňat dne 11. 12. 2019. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel v kasační stížnosti potvrdil, že mu byl napadený rozsudek řádně doručen dne 27. 11. 2019.

[16] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud v dalším řízení po předchozím kasačním zásahu zdejšího soudu dostal požadavkům vyjádřeným v rozsudku č. j. 3 Azs 201/2018 – 35. Stěžovatel nemá pravdu, jestliže v kasační stížnosti doslovně uvedl, že „*rozsudek patrně nikdy nebyl vyhlášen*“.

[17] V dané věci jednání neproběhlo, s tímto postupem účastníci řízení implicitně souhlasili (viz § 51 odst. 1, věta druhá s. ř. s.), ostatně stěžovatel v tomto směru v kasační stížnosti ani ničeho nenamítá. Krajský soud proto postupoval tak, že rozsudek vyhlásil vyvěšením jeho neanonymizované verze včetně odůvodnění na **úřední desce v budově krajského soudu**, o čemž svědčí závěrečný pokyn samosoudce i vyznačení vyvěšení na originálu rozsudku. Celá verze napadeného rozsudku nebyla zpřístupněna na úřední desce soudu umožňující dálkový přístup (elektronická úřední deska), ale pouze na fyzické (pevné) úřední desce, a to v souladu s pokynem samosoudce, který věc vyřizoval (viz odstavec [15] výše). Z toho důvodu není na výpisu z elektronické úřední desky ze dne 11. 12. 2019, který stěžovatel přiložil ke kasační stížnosti, patrné zveřejnění celé verze rozsudku, neboť krajský soud rozsudek veřejně vyhlásil toliko uveřejněním jeho plného znění po dobu 14 dnů na fyzické úřední desce. O těchto skutečnostech nemá Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah soudního spisu důvod pochybovat. Stěžovatel sám v kasační stížnosti tento stav nespornuje, neboť svoje tvrzení o vadném vyhlášení rozsudku opírá pouze o informace z aplikace infoDeska dostupné na <https://infodeska.justice.cz>.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše popsaným postupem krajský soud vyhověl jak literě čl. 96 odst. 2, věty druhé Ústavy, tak i smyslu tohoto ustanovení. Jeho smyslem je totiž zajištění transparentnosti rozhodování soudů (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. III. ÚS 2551/16; veškerá judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), respektive zajištění veřejné kontroly justice. Stěžovatel neuvádí, jak se měl postup krajského soudu při vyhlásování rozsudku negativně projevit na jeho právech. Pouze obecně namítá porušení čl. 96 odst. 2 Ústavy a též tvrdí, že neuvěřejnění zkráceného znění rozsudku na internetu (aplikace infoDeska) „*zakládá pochybnosti o zákonnosti postupu krajského soudu obecně*“.

[19] Takovému tvrzení nelze přisvědčit. Stěžovateli (respektive jeho zástupci) byl rozsudek krajského soudu řádně doručen, přičemž doručované písemné vyhotovení rozsudku odpovídá jeho vyvěšenému originálnímu znění. K tomu lze pro úplnost dodat, že stejně jako rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou i rozsudky krajských soudů zveřejňované bez zbytečného odkladu v anonymizovaném znění v databázi rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz, což zvyšuje možnost veřejné kontroly nad rozhodováním soudů ve správním soudnictví (jakkoli publikace anonymizovaného znění nemůže nahradit veřejné vyhlášení rozsudku). Rovněž v posuzovaném případě byl napadený rozsudek krajského soudu po doručení účastníkům anonymizován a vložen do uvedené databáze.

[20] Ve stěžovatelem citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18 Ústavní soud shledal protiústavní praxi Nejvyššího správního soudu při vyhlásování rozsudků prostřednictvím tzv. zkráceného znění rozsudku (to jest bez odůvodnění), závěry tohoto nálezu pak zjevně dopadají na vyhlásování rozsudků ve správním soudnictví obecně. Kasační soud nemá za to, že by krajský soud v dané věci postupoval v rozporu s tímto nálezem.

[21] Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18 mimo jiné konstatoval, že „*ústavodárce totiž jako ústavní pravidlo stanovil pouze veřejnost vyhlášení rozsudku, nikoli ústnost. Rozsudek lze tudíž vyhlásit rovněž prostřednictvím úředních desek soudu (včetně elektronických) (...) Ustanovení § 49 odst. 12 soudního řádu správního sice stanoví způsob vyhlášení rozsudků, činí tak ovšem pro případy, kdy se ve věci konalo jednání (ostatně celý § 49 je zaměřen na jednání a je jako jednání nadepsán). (...) Ustanovení § 49 odst. 12 soudního řádu správního tak nedopadá a Nejvyšší správní soud je nemůže ani přiměřeně aplikovat na situace, kdy k žádnému jednání nedošlo. (...) Lze dodat, že čl. 96 odst. 2 Ústavy neumožňuje žádnou výjimku ani např. s ohledem na potřebu ochrany osobních údajů. Na druhou stranu však ani nebrání tomu, aby soud (bude-li k tomu mít patřičný zákonný podklad) např. právě s ohledem na zvlášť citlivou povahu některých údajů*“

pokračování

zvolil takovou formu veřejného vyhlášení rozsudku, která bude tuto povahu zveřejňovaných údajů pokud možno co nejvíce respektovat (tedy že např. upřednostní ústní vyhlášení v jednací síni oproti vyhlášení prostřednictvím elektronických desek). (...) Plénum Ústavního soudu se každopádně zásadně ztotožňuje s argumentací obsaženou v již citovaném nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2551/16, podle níž je třeba, aby účastníci řízení, stejně jako veřejnost, byli o ústním vyhlášení rozsudku předem vyrozuměni. Tento požadavek lze dovodit přímo z požadavku veřejnosti, neboť vyhlášení rozsudku v neznámém čase a na neznámém (minimálně co do konkrétní místnosti) místě reálně veřejnost vyhlášení popírá. (...) Z logiky věci odlišná situace ovšem nastává tehdy, dojde-li k vyhlášení prostřednictvím úředních desek (včetně těch, které umožňují dálkový přístup). Ty jsou veřejnosti přístupné stabilně na stejném místě a rozhodnutí na nich mohou být umístěna po delší časový úsek, čímž je požadavku veřejnosti učiněno zadosť. V těchto případech proto není předběžné informování o vyhlášení rozsudku nezbytné. Možno dodat, že právě uvedené plyne z požadavku, aby všem bylo reálně umožněno se vyhlášení zúčastnit (být teoreticky zprostředkovaně při jiném než ústním vyhlášení). Nelze naopak tvrdit, že by tento požadavek plynul z práva účastníka vědět, že se soud chystá ve věci rozhodnout, aby se jej ještě mohl pokusit přesvědčit novými argumenty. Je-li účastníkovi poskytnut dostatečný prostor pro vznesení argumentů, má je zásadně uplatnit ihned, nikoli si je z jakéhokoli důvodu 'šetřit' a uměle tím protahovat řízení. Pokud tak např. z taktických důvodů neučiní, musí být srozuměn s tím, že soud rozhodne, aniž by k nim přiblížil.“

[22] Z uvedeného vyplývá, že krajský soud nepochybil, jestliže při nekonání jednání veřejně vyhlásil napadený rozsudek v plném znění prostřednictvím úřední desky soudu. Postup dle § 49 odst. 12 s. ř. s. (tedy vyhlášení rozsudku při jednání soudu) byl v dané věci vyloučen, neboť jednání nebylo v souladu se zákonem nařízeno. Z výše citovaného nálezu neplyne – jak naznačuje stěžovatel – že by muselo být úplné znění rozsudku zveřejněno elektronicky.

[23] Nejvyšší správní soud naopak konstatuje, že soud musí zvolit takovou formu vyhlášení, která bude v co nejvyšší míře respektovat povahu osobních údajů, které se v rozhodnutí objevují. Tato forma musí být co nejšetrnější k základním právům účastníků řízení či jiných dotčených fyzických osob. Proto se nutně budou vyskytovat situace, kdy ochrana osobních údajů či soukromí těchto osob bude vyžadovat, aby úplné znění rozsudku nebylo přístupné na internetu, ale pouze na „fyzické“ úřední desce v budově soudu.

[24] V projednávané věci tak krajský soud učinil, neboť je zjevné, že napadený rozsudek (mimo jiné) obsahuje informace o zdravotním stavu stěžovatele a jeho problémech s konzumací alkoholu (viz odstavec 5 napadeného rozsudku), které představují zvláštní kategorii údajů podle čl. 9 nařízení EU 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, známé též pod anglickou zkratkou GDPR, dále jen „GDPR“). Dále obsahuje informace o jeho rodině a soukromém životě – konkrétně, že stěžovatel *de facto* žije jako bezdomovec (viz napadený rozsudek tamtéž).

[25] Takové údaje se pravidelně mohou vyskytovat ve věcech týkajících se pobytu a zajištění cizinců, jakož i ve věcech mezinárodní ochrany. Mimo to právě v azylových věcech upravuje ochranu žadatele, jeho rodinných příslušníků a informací, které se jich dotýkají, ve vztahu k orgánům veřejné moci přímo zákon (viz § 19 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Je proto namístě, aby soudy při vyhlášení rozsudků v těchto případech postupovaly s vědomím zájmu na ochraně osobních údajů (zejména údajů zvláštní kategorie dle čl. 9 GDPR) a nevyhlášovaly rozsudky prostřednictvím internetu. Nadto i v nyní posuzovaném sporu z rozsudku krajského soudu vyplývá, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu (viz odstavec 9 napadeného rozsudku), tato okolnost tak rovněž dokládá vhodnost postupu krajského soudu, který nepřistoupil k vyhlášení plného znění rozsudku i prostřednictvím elektronické úřední desky,

neboť podle zmíněného § 19 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo, popřípadě další orgány veřejné moci, nesdělí žádným způsobem informace jakkoli se vztahující k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žadateli o udělení mezinárodní ochrany, azylantovi nebo osobě požívající doplňkové ochrany a nezíská informace o žadateli o udělení mezinárodní ochrany, azylantovi nebo osobě požívající doplňkové ochrany od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy; povinnost spolupráce mezi orgány veřejné moci České republiky a plnění povinností podle tohoto zákona tím není dotčeno.*

[26] Ostatně i Nejvyšší správní soud rozsudky ve věcech mezinárodní ochrany, ve věcech pobytu cizinců a usnesení o ustanovení opatrovníka v těchto věcech, případně i jiná rozhodnutí, určí-li tak předseda senátu v jednotlivém případě z důvodu ochrany citlivých údajů, nepřístupňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup, a jsou tak vyhlášovány pouze na úřední desce v budově soudu [srov. § 5 a § 127 odst. 1 Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu (ve znění směrnice 3/2019)].

[27] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vyhlášení napadeného rozsudku v plném znění pouze prostřednictvím úřední desky nacházející se v budově krajského soudu je v dané věci dostatečné pro splnění požadavku veřejnosti. Stěžovatel citoval z nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18 neúplným způsobem a pominul, že předběžné informování o vyhlášení rozsudku není podle Ústavního soudu nezbytné právě v případě, dochází-li k vyhlášení prostřednictvím úřední desky. Krajský soud proto nepochybil, jestliže účastníky o vyhlášení rozsudku předem neinformoval a napadený rozsudek takto vyhlásil. Je rovněž nepochybné, že stěžovatel měl v řízení dostatečný prostor pro vznesení argumentů k věci samé, ostatně v této souvislosti žádné pochybení krajského soudu či zkrácení svých procesních práv nenamítá.

[28] Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by krajský soud postupoval nezákonně, respektive že by se dopustil vad řízení, jež by mohly mít vliv na zákonost napadeného rozsudku. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není naplněn.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou – nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[31] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven zástupce Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, a to usnesením ze dne 5. 11. 2018, č. j. 49 A 10/2018 – 21. Odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce v takovém případě hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „*advokátní tarif*“]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč (§ 14a advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna

pokračování

za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu